

[Korsgaard.]

Visdom. Statistisk Departement er faktisk gaaet ind for, at Landbruget mangler Arbejdskraft, men saa er Problemet: Ung eller gammel? Det er for Resten ikke for mig et Problem. Der mangler Arbejdskraft, saa er Problemet meget mere: Ligger Landbruget saaledes, at det kan øve den Tiltrækning paa Arbejdskraften, som er nødvendig for at faa det Arbejde udført, som man ønsker udført? og det er jo det, der ikke er Tilfældet. Naar dette ikke er Tilfældet, saa er der en Brist i Erhvervslivets Forhold; for der kan ikke være Tvivl om, at det kun kan være skadeligt, at man har arbejdsløse, naar der kunde skaffes Arbejde i Stedet for. Og for denne Brist bærer, for saa vidt som Rigsdagen overhovedet kan have med dette at gøre, Regeringen Hovedansvaret, bl. a. derigennem, at det i mangfoldige Tilfælde er blevet mere lønnende at have Understøttelse end at have Arbejde.

Det er imidlertid ikke dette Problem, der giver mig Anledning til at tage Ordet, men det er den Ordveksling, som har fundet Sted mellem det ærede Medlem Hr. Christmas Møller og den højtærede Landbrugsminister. Jeg vil da gerne konstatere, at Socialministeren i sin Tid nedsætter et meget stort Udvalg — jeg tror, det hedder saadan noget som Arbejdsløshedsraadet —, dette Raad nedsætter et Underudvalg, der skal behandle Landbrugets Forhold, og Udvalget bestaar bl. a. af Dr. polit. Jørgen Pedersen, som har været praktisk Landmand, en juridisk Professor, som man i det givne Tilfælde maaske til en vis Grad kan se bort fra, Det radikale Partis Formand Hr. Martin Sørensen, en praktisk Landmand, og to Socialdemokrater, af hvilke jeg vil formode, at i hvert Fald den ene er Landmand. Dette Udvalg kommer altsaa til det store Udvalg, som videresender den Indstilling, hvorom her er Tale, og dette sker umiddelbart op til Valget. Der sker dette, at Landbokommissionen faar denne Indstilling, hvorom her er Tale, og Landbokommissionen har jo dog formentlig til en vis Grad Forbindelse med Landbrugsministeriet og ogsaa med den højeste inden for Landbrugsministeriet, nemlig Landbrugsministeren. Idet man fremsender dette Dokument til Kommissionen, siges der ikke et Ord om, at der er Meningsforskellighed med Hensyn til, om den Indstilling, man her har, er rigtig eller forkert.

Nu kommer altsaa Landbrugsministeren og fejer denne Indstilling ned af Bordet og siger, at den ikke er noget værd, og det maa jo altsaa være Meningen, at

de Mennesker, der har haft med Indstillingen at gøre, ikke har Begreb om det, Indstillingen omhandler. Det er en meget flot Maade at tage Tingene paa, først at ulejlige disse udvalgte Mennesker med at bede dem om at fremkomme med et Forslag og derefter, naar de kommer med det, saa, kort sagt, feje det ned af Bordet og sige: Om disse Ting har I ikke Begreb.

Jeg er ikke Landmand, men jeg mener heller ikke, det afgørende er, om man er Landmand eller ej. Her er Spørgsmaalet, om man kan ræsonnere eller ikke, og jeg mener, at jeg kan ræsonnere lige saa godt som f. Eks. Landbrugsministeren, hverken værre eller bedre (*Christmas Møller*: Bedre!) Maaske lidt. Nu siger altsaa Landbrugsministeren, at en høj Kornpris kan ikke fremkalde den Omlægning af Beskæftigelsen, som tilstræbes, medmindre den ledsages af en Forhøjelse ogsaa af Prisen paa Foderstoffer. Dertil vil jeg sige, at det jo ikke er givet, at vi vil modsætte os en saadan Forhøjelse, hvis det skulde være nødvendigt, men saa siger Landbrugsministeren, at Erhvervet ikke kan tage en saadan Forhøjelse. Hvad er det for noget Snak! De Penge, man i givet Fald vilde tage for de indførte Varer, vilde atter komme ud i Erhvervet paa tilsvarende Maade, som Kornpulvens Penge kommer ud til Producenterne. Det er ren Snak at sige, at Erhvervet ikke kan tage det. Hvis man gennem en Foranstaltning af den Art kan fremkalde, at den danske Jord giver Afgrøder, der internationalt set er væsentlig mere værd end dem, Jorden nu giver, ligger der deri større Værdier skabt af danske Hænder, af hvilke der jo haves nok til Raadighed. Landbrugsministerens Argumentation er efter mine Begreber helt urimelig paa dette Punkt, men i øvrigt er det mig uforstaaeligt, hvorfor det under alle Omstændigheder skulde være nødvendigt, at Prisen paa Foderstoffer skulde forhøjes.

Det er højst muligt, at Landbrugsministeren ikke agter at tage Ordet til det, jeg siger, men jeg vil dog henstille, om ikke Landbrugsministeren kunde lade være med ligefrem at føre Samtaler, medens jeg taler til ham. (*Ministeren for Landbrug og Fiskeri* [Bording]: Det skal jeg nok selv passe.) . . . Det har Landbrugsministeren Lov til. Jeg bestemmer, hvad jeg vil sige herfra, saa kan Landbrugsministeren tage det Hensyn dertil, som han vil. (*Ministeren for Landbrug og Fiskeri* [Bording]: Ja, selvfølgelig-